

[Duetoft]

begrundelse, at vi er jo åh så knyttet til de nordiske lande, og de andre ligger åh så fjernt. Det er det, der er baggrunden for mine bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg synes vanskeligt, at man kan sidde her i det danske Folketing og høre en taler sige, at Holberg bare er et plagiat af Molière. Jeg er nødt til af hensyn til referaterne fra denne debat – det kommer jo i fortryk og senere under forhandlingerne – at oplyse, at Holberg af os andre vel navnlig er kendt som en meget stor historiker, sprogmand og filosof, der vist i sin fritid i en kort periode skrev nogle overordentlig morsomme komedier, hvoraf ingen er plagiater af Molière.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg må til hr. Duetoft sige, at jeg ikke har påstået, at både retsvæsen, demokrati og kristendom skulle være noget, vi har opfundet i Norden, og som vi har fået specielt her fra de nordiske egne. Vi vedkender os naturligvis alt, hvad vi har fået sydfra, og det er ikke i modstrid med det, jeg har sagt.

Det, jeg har sagt, er, at vi i Norden har det fælles, at vi har et fælles sprog, og vi har en fælles historie, ikke fordi det er os, der har bidraget specielt til verdenshistorien, men vi har et fællesskab i kraft af disse ting igennem mange år, og derfor er der et fællesskab i det nordiske, som vi ikke er til sinds at sætte over styr. Og det mener vi i øvrigt heller ikke vi gør, selv om vi har øjet rettet mod syd.

Vi har i høj grad øjnene rettet mod syd og vil meget gerne helhjertet gå ind i et EF-samarbejde, det er der ikke noget problem i, men vi vil godt bevare vore rødder, holde forbindelse til det nordiske, fordi det er noget værdifuldt for os. Vi mener også, at de øvrige nordiske lande kan have gavn af at have denne forbindelse gennem os sydpå, så vi mener bestemt ikke, at et nordisk samarbejde vil svække en EF-politik; tværtimod tror jeg, det er et skridt på vejen mod et endnu større fælles Europa.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det svækker en EF-politik, i det øjeblik bl.a. ledende politikere i regeringspartier stiller sig op og argumenterer med, at skal de vælge mellem Norden og Europa, så vælger de Norden. På et tidspunkt, hvor vi har en masse direktivdiskussioner, en masse indre-marked-diskussioner, åbne grænser og pasunion og alle de ting, er det jo en ret hård melding at komme med, og en af begrundelserne er jo det her kulturelle sammenhold i det nordiske. Det, der bekymrer CD, er, at man på den måde svækker vores praktiske tiltag i det europæiske samarbejde; det er det, vi advarer imod.

Så vil jeg godt sige til hr. Ole Bernt Henriksen, at tager man Holberg og eksempelvis et stykke som »Peder Paars«, er der ingen tvivl om, at det er et plagiat, og at det kommer udefra. Enhver litteraturhistorie overhovedet, som man kan gå hjem og læse i, vil konstatere, at Holberg er en nordisk udgave af franske forfattere, bl.a. Molière.

Så vil jeg godt sige, at selvfølgelig var Holberg også historieskriver, men det er det jo kendetegnende for praktisk taget alle historieskriverer frem til den opblomstrende nationalisme efter 1864, hvor man skulle til at sige alt muligt godt om fædrelandet, at indtil da betragtede man Danmark som en europæisk stat. Med de ulykker, der også skete i Trediveårskrigen, da Danmark begyndte at blande sig i storpolitikken og jo led derved – på det tidspunkt var alle historieskriveres indfaldsvinkel, at man var en europæisk stat. Det var først senere, man skulle bruge en eller anden fin nationalisme til at fortælle, at 1864 måske var en fejltagelse. Det var på det tidspunkt, at alt det nordiske pjat kom frem, og det er det, jeg i al stilfærdighed gjorde op med, også ved at sige, at de strømninger udefra var dem, som vi så transmitterede om. Det var ikke nogle, vi selv havde opfundet.

Søren Hansen (S):

120 mio. kr. vil falde tørt, ligegyldigt hvor på kulturlivets område, man måtte lade dem falde. De vil falde tørt på museerne. Der er også tørt omkring filmen. Kunstneres mulighed for bare at eksistere ville også have god brug for 120 mio. kr., teatrene ville osv.

Men når man ser ud over kulturfeltet, er det måske rigtigt at sige, at grænselandet – det, ministeren kalder grænselandet – også er et sted, der har brug for noget væde. Grænselandet, jeg